

mune gjort det muligt for denne og gjort den villig til at kjøbe en Eiendom af Staten, og at Staten har modtaget Betaling for denne, vidende, at den omtalte Gave var en Hovedbetingelse i den Handel, der fandt Sted. Hvorledes skulde man nu kunne anse det for loyalt fra Regjeringens Side — jeg behøver bemærket, at ærede Medlemmer kunne jo ingenlunde være bundne ved en saadan Afgjørelse —, om den vilde anbefale eller støtte et Forslag, der gaar ud paa at gjøre et væsentligt Indgreb i den Handel, der under en vis Forudsætning er sluttet af Regjeringen, og i Følge hvilken denne har modtaget Penge, der ligge i Statskassen. Jeg behøver bemærket, at Spørgsmaalet om denne Gave var ikke et Incidentspunkt, men et Hovedpunkt i Handelen om Enighedssværen. Dette forekommer mig at være et Moment, som i høi Grad maa gjøre det utilraabeligt for ikke at sige umuligt for Regjeringen at kunne slutte sig til et Forslag som dette, og det forekommer mig, at, naar Lovgivningsmagten har været taget med paa Raad og ogsaa for sit Bedkommende gjort en Gave, vil ogsaa den, vidende, at Staten er Indehaver af en Sum, som den ellers under ingen Omstændighed vilde have faaet af Kjøbenhavns Kommune for den Eiendom, denne har kjøbt, ikke ret vel kunne træde ind i Forholdet mellem Jernbaneentreprenøren og Byen for at paalægge Byen en Forpligtelse overfor Jernbaneentreprenøren, der maa siges at være et uafhængigt Selskab, en juridisk Person med egne Midler, om det end har en Understøttelse af Staten, Noget, det har tilfælles med mange andre juridiske Personer, hvis Uafhængighed ikke derved er forsvunden. Det forekommer mig, at efter disse Oplysninger er det en Forpligtelse for Regjeringen at soutenere Kjøbenhavns Kommune i Besiddelse af, hvad dens er, og hvad den i Genhold til en Lov har faaet overdraget.

Sæle: Naar Ministeren saa stærkt pointerede, at det maa være Regjeringens Sag at sørge for, at Kjøbenhavn beholder den Bøld, som den en Gang har faaet skænket, for at den derfra kan faae Fyld til Enighedssværen, er der jo egentlig aldeles ikke Tale om dette Spørgsmaal her. Der er kun Tale om, hvorvidt Jernbaneselskabet skal betale for Jernbanevolden; men om ogsaa dette Vindringsforslag ikke vedtages, beholder jo dog ikke Kjøbenhavn Jernbanevolden, men faaer derimod en Erstatning derfor. Det er hele Sagen, hvorom det dreier sig. Regjeringen kan ikke, som den ærede Minister udtrykte sig, soutenere Volden for Kjøbenhavns Kommune saaledes, at denne derfra kan faae Fyld til Enighedssværen. Der er slet ikke Tale om at lægge noget Baand paa Selskabet med Hensyn til, hvor Timen skal gaa, — men det bestemmes kun i Vindringsforslaget, at dersom Selskabet finder det nødvendigt at, benytte den gamle Jernbanevold, kan Selskabet gjøre det. Det

Sæle, hvorom det har dreiet sig ved denne Forhandling, har været, hvorvidt der skulde gives Erstatning eller ikke; til paa hvilken Maade Kjøbenhavn en Gang har faaet disse Eiendomme, tror jeg ikke, at der i dette Forhold kan tages Hensyn, i alt Fald ikke, medmindre man vil behandle Kjøbenhavn paa en ganske eiendommelig Maade overfor det sjællandske Jernbaneselskab i Sammenligning med den Maade, hvorpaa Staten har behandlet Kjøbstæderne. Den ærede Minister omtaler det sjællandske Jernbaneselskab som en juridisk Person, der blot kan fordrø Beskyttelse af Staten ligesom enhver anden juridisk Person, men jeg skal dog minde om, at det sjællandske Jernbaneselskab staaer paa en anden Maade end juridiske Personer sædvanlig overfor Staten, idet det har faaet Statens Garanti, og det sjællandske Jernbaneanlæg til et bestemt Tidspunkt vil kunne overtages af Staten, saa at det maa være Lovgivningsmagtens Pligt at paase, at der ikke bliver gjort for store Fordringer til dette Jernbaneselskab. Med Hensyn til Kjøbet af Enighedssværen, som den ærede Minister omtalte var slet i det sidste Haab om at faae Fyld fra Jernbanevolden, veed jeg rigtig nok, at Kjøbenhavns Kommune har kjøbt Enighedssværen allerede i 1870, men Jernbanevolden har den først faaet i 1873. Disse to Ting forekommer mig derfor ikke at staa i saa streng Forbindelse med hinanden, som den ærede Minister vil hævde.

Judenrigsministeren (Lobiesen): Jeg tror i den Anledning strax at maatte oplyse det ærede Medlem om, at den paagældende Lov er af 1869, og at Forhandlingerne om Salget af Enighedssværen dreves fra 1867 til 1870, netop fordi Kjøbenhavns Kommune ikke vilde lade sig nøgte med et Tilfagn om, at man vilde staae den Jernbanedæmningen. Man vilde se en Lov for, at Overdragelsen kunde finde Sted, og Loven er, som bekendt, af 1869. Det er utvivlsomt, at det ærede Medlem har forvejlet to Ting. Kjøbenhavns Kommune sætter ikke absolut Pris paa den i den nuværende Jernbanedæmning værende Fyld til at komme paa Enighedssværen; der gives i Verden anden Fyld, og faaer den Penge for den Fyld, der er i Dæmningen, kan den selvfølgelig staae sig anden Fyld. Naar man betaler, hvad det koster, kan man ikke med Grund fremsføre nogen Indvending imod at expropriere Dæmningen; thi Kjøbenhavns Kommune kan upegetlig staae sig Fyld, men maa selvfølgelig betale den. Den kan navnlig staae sig den fra sin Haand, men imod overordentlig store Opoffrelser. Det er disse Opoffrelser, som Kjøbenhavns Kommune maa søge at faae Vederlag for, ved, at man exproprierer, med andre Ord betaler, hvad den nuværende Dæmning er værd. Det er ingenlunde Forskjærlighed for denne bestemte Fyld, men Forskjærlighed for, at man overhovedet faar Noget for Sit, der er det